

Hồi 72

Quần Hùng Bần Kế

Hạ Vân Phong thấy Tô Bằng Hải cầm ba cuốn Quy Nguyên Mật Tập trong tay động lòng tham, ý muốn cướp giật. Nên nghe Đỗ Duy Sinh nói, lão liền phụ hoạ ngay:

- Đỗ lão huynh nói rất đúng ! Chúng ta nơi đây có đủ các đại môn phái như Hoa Sơn, Nga Mi, Côn Luân, Tuyết Sơn, Điểm Thương. Lẽ nào để cho Thiên Long Bang cuộc cướp Quy Nguyên Mật Tập. Dẫu chúng ta không muốn báu vật ấy đi nữa, chúng không thể để tiếng cười cho người đời sau.

Hạ Vân Phong nói dứt lời, lại đảo mắt nhìn mọi người xem có ai hưởng ứng chẳng.

Nga Mi Tam Lão đối với Thiên Long Bang vốn có thù sâu, thấy Hạ Vân Phong nói lý cả ba liền bước tới một bước, đôi mắt nẩy lửa, nhìn vào Tô Bằng Hải.

- Quý lão huynh luận rất hay! Danh dự con người phải được xem trước nhứt. Thiên Long Bang từ khi được thành lập trên giang hồ đã xem các đại môn phái của chúng ta không quá nửa con mắt.

Các cao thủ quần hùng, ít ai biết được việc Siêu Phàm đại sư Chưởng Môn phái Nga Mi bị Thiên Long Bang bắt giữ, nên thấy thái độ hằn học của Nga Mi Tam Lão, họ đều ngạc nhiên, trở mắt nhìn nhau.

Siêu Nguyên lại cất tiếng nói:

- Người xuất gia không có lòng tham. Chúng tôi Nga Mi Tam Lão không hoài vọng cướp đoạt Quy Nguyên Mật Tập nhưng chúng tôi cũng không muốn để vật báu đó lọt vào tay Thiên Long Bang, tác hại cho võ lâm. Trong các môn phái người nào cướp được chúng tôi sẽ hết lòng ủng hộ.

Đỗ Duy Sinh nghĩ Siêu Nguyên có một ẩn ý gì khác chứ không phải không ham muốn Quy Nguyên Mật Tập nên cười nhạt, nói:

- Đại sư là người có địa vị trong giang hồ, xin bảo trọng lời nói kéo sau này hối hận.

Siêu Nguyên cười hề hề, nói:

- Đỗ lão huynh khỏi lo ! Lão đã sống trên giang hồ quá năm mươi năm rồi mà chưa có một ai bảo là lão không biết trọng lời nói.

Đằng Lôi cười lớn, phụ hoạ :

- Đại sư nói như vậy, chúng tôi đâu còn dám nghi ngờ mỹ ý. Giữa đây có đủ mặt tai mắt võ lâm, lời nói của Đồ lão huynh thực quá sâu xa.

Té ra Đằng Lô cũng còn chưa yên tâm nên mới gài thêm câu này nữa, để Siêu Nguyên sau này không còn mặt mũi nào làm sai lời đã hứa.

Siêu Huệ tức giận nói:

- Đại sư huynh ta chưa bao giờ nói bậy, các người vặn qua vặn lại như thế thật là kẻ tiểu nhân không rõ chân giá trị của kẻ khác.

Đằng Lô cười thoải mái:

- Nếu vậy thì rất tốt ! Chúng tôi chẳng bao giờ dám khi dễ Nga Mi Tam Lão. Nhưng cũng phải dè dặt xem lời nói có đi đôi với việc làm hay không chứ.

Tô Bằng Hải nghe các cao thủ giữa hai phái tranh luận nhau, lòng bồi hồi lo lắng. Lão không phải sợ năm phái hợp lực đánh lão, mà chính là lão đang lo sợ hai cô thiếu nữ Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp.

Nếu các cao thủ năm phái có thêm Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp thì thảm bại nhất định sẽ về phần Thiên Long Bang.

Lão muốn tìm cách ly gián để cho hai thiếu nữ này chống với Chưởng Môn các phái, nhưng nghĩ mãi không có cách nào gây xích mích được, vì hiện giờ Quy Nguyên Mật Tập là cái đích để cho mọi người giành giật thì lão hiện đang cầm trên tay.

Lão biết rằng một khi lão bỏ ba quyển sách vào túi thì lão không yên thân, bao nhiêu áp lực sẽ đổ dồn vào đầu lão lập tức.

Tự biết thế nên Tô Bằng Hải cứ đưa cao bộ kỳ thư lên, mục đích làm cho không khí chiến trường bớt căng thẳng, rồi sẽ định liệu thoát thân sau.

Giữa lúc đó, Vương Hàn Tương lại từ từ tiến đến gần Tô Bằng Hải nói nhỏ:

- Thưa Bang Chủ ! Đằng sau núi có ngôi chùa cổ khá kín đáo, chúng ta nên lui về đó dùng làm chỗ kháng địch, đợi đến lúc trời tối sẽ nghĩ cách thoát thân.

Câu nói sau cùng Vương Hàn Tương nói rất nhỏ, nên quần hùng không ai nghe được.

Tô Bằng Hải đưa mắt nhìn quanh một vòng, khám xét tình thế. Bỗng ông thấy Tô Phi Phụng, ái nữ của ông đôi mắt nhắm nghiền nằm trong tay Phàn Tú Vỹ, làm cho lòng ông đau như cắt. Tình phụ tử chợt nổi dậy trong lòng con người chọc trời khuấy nước.

Nga Mi Tam Lão hùng hổ đứng trước mọi người như ba tên lính xung phong sắp nhảy vào cảm tử vậy.

Vương Hàn Tương đôi mắt sáng rực, quét qua một vòng, rồi nói:

- Siêu Nguyên ! Nếu người động đến một bộ tốt nào của Thiên Long Bang thì đừng trách ta độc ác.

Câu nói này đối với người khác thì không có hiệu lực gì, nhưng đối với Nga Mi Tam Lão là cả một sự hăm dọa đáng sợ, vì sanh mạng Siêu Phàm, vị Chưởng Môn Nga Mi đang nằm trong tay Thiên Long Bang.

Siêu Nguyên giật mình, mặt có hơi biến sắc. Tuy nhiên, lão không vì thế mà lui bước.

Tô Bằng Hải đầu óc đang xáo trộn:

- Việc hôm nay không thể nào giải quyết một cách đơn giản được. Quy Nguyên Mật Tập còn chưa chắc giữ được hướng hồ sanh mạng của Phụng nhi đang nằm trong tay kẻ thù. Quy Nguyên Mật Tập và ái nữ đang nào quý hơn ?

Lão đang phân vân thì đã nghe sẹt một tiếng, thân hình Đỗ Duy Sinh bắn xẹt lên như một làn khói, vút về phía Phàn Tú Vỹ.

Té ra Đỗ Duy Sinh cảm thông được mối băng khuâng trong lòng Tô Bằng Hải cho nên lão nảy ra một kế độc:

“A ! Người đang quyến luyến tình cha con, thế thì ta bắt ái nữ người làm con tin, buộc người đem Quy Nguyên Mật Tập mà chuộc mạng.”

Với ý nghĩ đó, Đỗ Duy Sinh đã chẳng ngần ngại xông đến bên Phàn Tú Vỹ chop lấy Tô Phi Phụng.

Phàn Tú Vỹ không đề phòng, nên không kịp trở tay, bị Đỗ Duy Sinh điểm trúng huyết đạo, phải buông Tô Phi Phụng và lui mấy bước.

Đỗ Duy Sinh chỉ cốt đoạt Tô Phi Phụng nên cái điểm vừa rồi chỉ là một hành động hăm dọa, không làm cho Phàn Tú Vỹ thương tổn gì cả.

Nhưng lão vừa rời tới mình Tô Phi Phụng thì bỗng sau lưng lão một luồng sáng vung ra nghe lạnh toát cả người.

Thì ra, Huyền Thanh đạo trưởng đã lẹ tay dí mũi trường kiếm vào lưng lão và hét to:

- Muốn toàn mạng hãy buông ra ngay !

Đỗ Duy Sinh không ngờ Huyền Thanh đạo trưởng xử sự như vậy, buột miệng hỏi:

- Đạo trưởng làm gì thế ?

Huyền Thanh đạo trưởng cất tiếng cười mỉa mai:

- Đỗ huynh là một tôn sư của một môn phái, tại sao dùng thủ đoạn uy hiếp một bệnh nhân ? Nếu Đỗ huynh không buông tay đừng trách bản đạo vô tình đấy nhé.

Dứt lời Huyền Thanh đạo trưởng lại nhấn thêm mũi kiếm mạnh hơn nữa.

Đỗ Duy Sinh buộc lòng phải buông Tô Phi Phụng ra, rồi quay nhìn Huyền Thanh đạo trưởng cười ngạo nghễ:

- Đạo huynh là người trong chín đại môn phái lẽ ra phải bênh vực lẫn nhau để chống Thiên Long Bang. Nếu đạo huynh đã liên kết với Thiên Long Bang rồi. Chúng tôi không còn tín nghĩa gì với Côn Luân nữa.

Huyền Thanh đạo trưởng thần nhiên mỉm một nụ cười, nói:

- Nếu Thiên Long Bang đàn áp các đại môn phái chúng ta thì bản đạo xin nguyện đứng ra bênh vực ngay. Còn như Đỗ huynh dùng thủ đoạn hạ tiện, áp bức một thiếu nữ đang bệnh thì bản đạo chẳng bao giờ dám tán đồng.

Đỗ Duy Sinh thấy Huyền Thanh đã thu kiếm về liền vung trúc trượng công tiếp tới Huyền Thanh một lúc ba chiêu.

Huyền Thanh vận dụng thanh trường kiếm đỡ vệt cây trúc trượng ra, rồi trả lại ba chiêu.

Sau cái chạm tay ấy, cả hai đều nhảy lùi ba bước.

Bấy giờ Phàn Tú Vỹ cũng ôm được Tô Phi Phụng vào lòng, nhay lùi lại hai trượng rồi.

Tô Phi Phụng thương thế rất nặng, nên vẫn nằm mê mang trong tay Phàn Tú Vỹ không hay biết gì cả

Tô Bằng Hải thấy Huyền Thanh đạo trưởng mãi cứu con gái lão, không để lọt vào tay Đỗ Duy Sinh, lòng thầm cảm phục. Tuy nhiên ông ta thuộc vào loại người mặt lạnh, dầu hờn giận, thương ghét ai cũng chẳng bao giờ để lộ ra ngoài.

Lúc này Tô Hùng đã vận khải điều hoà kinh mạch xong. Tinh thần hẳn trở nên sảng khoái như thường. Hắn mở mắt nhìn quanh bốn phía, thấy các cao thủ các phái rất đông đang vây hãm những người trong Thiên Long Bang vào giữa.

Tuy tuổi trẻ nhưng hắn thuộc vào hàng xảo quyết, đa mưu túc trí, nên giả vờ nhắm mắt lại, nghĩ cách thoát thân.

Hạ Vân Phong thấy Đỗ Duy Sinh đánh cướp Tô Phi Phụng không được, còn các cao thủ các phái tuy đang đứng chặn các ngã đường hiểm yếu mà chẳng một ai chịu ra tay trước, nên vung kiếm quát lớn:

- Hôm nay may mắn chúng ta được đoàn tụ đông đủ thấ này, nếu không diệt trừ Thiên Long Bang thì chúng ta sẽ có ngày không còn một mảnh đất dụng võ. Uy thế của chúng ta sẽ tiêu tan dần trong sự lớn mạnh của Thiên Long Bang.

Chưa dứt lời, Hạ Vân Phong đã dùng năm ngón tay như năm chiếc móc câu chạy về phía Tô Bằng Hải.

Nga Mi Tam Lão thâm tâm đã nặng thù với Thiên Long Bang, nên khi thấy Hạ Vân Phong động thủ, cả ba đều tiến lên một lượt, tung vũ khí đánh vào Tô Bằng Hải.

Bốn người chờn vờn chẳng khác nào bốn cái bóng ma, thân pháp cực kì lợi hại.

Tô Bằng Hải ý có nội công thâm hậu, tuy bị đối phương cùng một lúc tấn công, lão vẫn đủ bình tĩnh, vận sinh công lực chống lại.

Côn Luân Tam Tử thấy Hạ Vân Phong và Nga Mi Tam Lão động thủ, họ đều rút kiếm cầm tay, đứng ngoài đề phòng, không tham gia trận chiến.

Các Phân Cuộc Thiên Long Bang thấy bốn người hợp sức đánh Tô Bằng Hải, vị Bang Cuộc chủ của họ, họ sợ bộ kỳ thư trên tay Tô Bằng Hải, rủi rợt về kẻ khác, nên đồng một loạt xông vào, cản lại giao tranh.

Hoàng Kỳ Phân Cuộc Vương Hàn Tương thì giao đấu với Hạ Vân Phong, còn Xuyên Trung Tứ Xú thì sắp thành phương vị, bày thành trận tứ tượng cản ba vị trưởng lão phái Nga Mi. Hồ Nam Bình hai tay thủ hai cây phi bạt, đợi thế ứng địch. Diệp Vinh Thanh cầm ngang thanh đao lớn, tay trái lăm le thiết đảm. Mặc Luân sắc mặt vàng khè, lạnh lùng ngăm vận nội công chuẩn bị tung Ngũ Độc Thần Chưởng ra !

Đỗ Duy Sinh, Sở Nhất Giang và Đằng Lôi cùng một lượt bước tới, nhưng chưa chịu tham chiến, mắt họ sáng quắc chăm chăm nhìn vào ba cuốn Quy Nguyên Mật Tập.

Bạch Vân Phi nhìn vào trận thấy kiếm quang loang loáng, đôi bên đều trở sức hùng, khó mà phân định được thắng phụ. Nàng nói nhỏ với Lam Tiểu Diệp:

- Muội muội đừng sớm ra tay, đợi cho họ đánh nhau chí tử, mình sẽ xông vào đoạt Quy Nguyên Mật Tập cũng chẳng trễ.

Lam Tiểu Diệp đứng sững sờ, nhìn bọn quần hùng giao đấu, hình như không nghe lời nói của Bạch Vân Phi. Đôi mắt nàng theo dõi từng yếu quyết của từng thế đánh như say sưa lý thú.

Thì ra, Lam Tiểu Diệp trước đây đã học thuộc những võ công ghi trong Quy Nguyên Mật Tập, nhưng nàng chưa có dịp dùng đến.

Quy Nguyên Mật Tập là một quyển kỳ thư không phải chỉ có những võ công đặc dị nhất thiên hạ, mà còn là một bộ sách bao trùm cả võ học mà Thiên Cơ Chân Nhân và Tam Âm Thần Ni đã có công phổ vào đó mọi ưu tú của thiên hạ. Lam Tiểu Diệp trông thấy các cao thủ biểu diễn võ thuật không chiêu thức nào nàng không hiểu, và nàng còn định cách hoá giải nữa. Nhưng chỉ có điều nàng thấy lối đánh và lối hoá giải của họ chưa đến chỗ tuyệt kỹ. Mặc dầu vậy, nàng đã rút được một kinh nghiệm thực tế, làm cho kiến thức của nàng gia tăng gấp bội.

Vì say sưa theo dõi võ học nàng không còn để ý gì mọi sự việc xảy ra bên ngoài nữa.

Bạch Vân Phi thấy mặt Lam Tiểu Diệp vẫn tươi cười, tâm tư trầm lặng, hiểu ngay là nàng đang mê man với võ thuật nên chẳng dám quấy rầy.

Nàng lại liếc mắt nhìn Quân Vũ, thấy Quân Vũ mặt đầy thương tâm, đang chăm chăm nhìn Tô Phi Phụng.

Thái độ của Quân Vũ chẳng hiểu vì sao đã làm cho Bạch Vân Phi cảm thấy trong người nàng có một luồng máu nóng xông lên. Đôi mắt nàng sáng quắc, nàng vận lực vào đôi tay như muốn đánh tung ra một chưởng về phía Tô Phi Phụng.

Chợt nghe có giọng Thanh Loan nói:

- Đại tỷ tỷ ! Phụng tỷ hình như bị thương trầm trọng lắm. Tỷ có cách nào giải cứu được không ?

Thì ra này giờ, Lý Thanh Loan lo đánh vào các huyệt đạo cho Tô Phi Phụng, mồ hôi ướt áo, nhưng không làm sao cho Phi Phụng tỉnh lại được.

Giọng nói của Thanh Loan chứa đựng một cái gì hiền hoà, cảm mến, khiến cho Bạch Vân Phi giật mình đánh thót một cái. Bao nhiêu ghen hờn như tiêu tan hết.

Nàng then thùng, tự nhủ:

“Bạch Vân Phi ! Người mang danh là kẻ hiểu biết, thế mà không bằng một cô gái thuần khiết như Lý Thanh Loan. Người để cho lý trí mờ mịt, không trấn áp nổi tình cảm ương hèn của con người người. Lý Thanh Loan là người yêu của Quân Vũ, thế mà chưa đến nỗi ghen tức hèn hạ như người. Ôi ! Người phải dùng lý trí con người mà sống và chỉ được quyền sống bằng lý trí mà thôi.”

Lòng tự cao tự đại của Bạch Vân Phi nổi dậy, làm cho nàng trở nên sáng suốt. Nàng búng chân nhảy đến bên Phàn Tú Vũ hỏi nhỏ:

- Thương thế của Tô cô nương ra sao ?

Tam Thủ La Sát Phàn Tú Vũ lắc đầu:

- Không nhẹ ! Thần trí cô ta luôn luôn bị mê mẩn.

Bạch Vân Phi thở dài nói:

- Hiện nay Quy Nguyên Mật Tập đã lọt vào tay Tô Bằng Hải thì Tô Phi Phụng trở thành miếng mồi ngon để cho mọi người cướp đoạt làm con tin, buộc Tô Bằng Hải trao đổi Quy Nguyên Mật Tập. Chúng ta không có ý nghĩ hèn hạ đó, nhưng cũng không thể để Phi Phụng lọt vào tay ai trong lúc nàng đang bị trọng thương. Việc cứu chữa Phi Phụng không phải trong giây lát. Nếu làm cho nàng tỉnh lại thì cũng chỉ làm cho nàng bị đau khổ về thương thế mà thôi. Tốt hơn cứ để cho nàng thiếp đi trong cơn mê. Phần người, người phải hết lòng bảo vệ Phi Phụng, đợi đến khi nào rảnh rang ta sẽ định cách cứu chữa.

Phàn Tú Vũ không hiểu ý Bạch Vân Phi, trở mắt hỏi:

- Nhưng Phi Phụng hiện giờ là kẻ thù của chúng ta, vì cha hắn đã cướp Quy Nguyên Mật Tập.

Bạch Vân Phi xua tay:

- Đừng nghĩ đến chuyện đó. Cứ nghĩ đến tình cảm và lòng thương hại.

Phàn Tú Vỹ không dám nói nữa, ôm chặt Tô Phi Phụng vào lòng như một đứa con yêu, và nói:

- Xin cô nương cứ an lòng. Một lời cô nương đã dạy, tôi quyết đem thân bảo vệ Phi Phụng không để lọt vào tay ai.

Bạch Vân Phi nhoẻn một nụ cười, trong nụ cười ấy có cái gì hoàn toàn tươi vui, thoát ra khỏi lãnh vực của dục tánh.

Phàn Tú Vỹ nhìn Bạch Vân Phi, lẩm bẩm:

“Cô nương cười tươi như mùa xuân, nhưng lòng lại lạnh lẽo như mùa đông.”

Tuy giọng nói của Phàn Tú Vỹ nhỏ xiu nhưng không lọt ra ngoài tai của Bạch Vân Phi được.

Bản tính của Bạch Vân Phi rất nghiêm nghị, bình thường ít khi nàng có được nụ cười tươi như vậy. Nụ cười nàng như cả một khung trời nở hoa.

Bỗng tai nàng vọng đến một tiếng thở dài. Nàng quay nhìn về phía đó thì bất chợt thấy đôi mắt của Tô Hùng đang say sưa nhìn nàng.

Thì ra KimHoàn Nhị Lang Tô Hùng đã động tâm trước nụ cười của Bạch Vân Phi. Nét mặt nghiêm trang, phong tư trang nhã, cộng với nụ cười ấy đã làm say lòng khách đa tình.

Bình thường, Tô Hùng đã thấy Bạch Vân Phi đẹp, nhưng giờ đây chàng còn thấy Bạch Vân Phi đẹp gấp bội phần, khiến lòng chàng không rung cảm.

Bạch Vân Phi lạnh lùng “hừ” một tiếng, lẩm bẩm:

“Chết đến nơi mà còn có tà tâm.”

Bỗng nghe Tô Bằng Hải hét lên một tiếng chói lói, tiếp đến Đỗ Duy Sinh nạt lớn:

- Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải quả nhiên danh bất hư truyền.

Bạch Vân Phi quay về phía ấy đã thấy Tô Bằng Hải tay mặt tung chưởng, tay trái vung Long Đầu Trượng đánh tủa ra vun vút. Đằng sau Hồ Nam Bình, Diệp Vinh Thanh, Cư Nguyên Phát, Mạc Luân cũng dốc toàn lực cản bước quần hùng. Xuyên Trung Tứ Xú thì trợn mắt phùng mang, đâm đá liên hồi. Họ vừa đánh vừa chạy.

Đa Cánh Thần Ôn Sở Nhất Giang, Chưởng Môn phái Tuyết Sơn lại đứng nhắm mắt hành công, dường như đã bị thương.

Cục diện biến đổi trong chớp mắt !

Số là Tô Bằng Hải khi thấy Huyền Thanh đạo trưởng giải cứu cho Tô Phi Phụng ái nữ của ông, ông lấy làm cảm mến, thầm nghĩ:

“Côn Luân Tam Tử thật là kẻ đại nghĩa. Ở này ta chẳng bao giờ quên, và sẽ có ngày báo đáp.”

Tiếp đó, ông lại thấy Bạch Vân Phi nhảy đến gần Tô Phi Phụng. Ông ta thất kinh, nghĩ thầm:

“Con bé này võ công trác tuyệt, nếu nàng đã dụng ý bắt ái nữ của ta làm con tin thì khó có ai cứu nổi.”

Nhưng ông ta lại thấy Bạch Vân Phi tỏ cử chỉ bảo vệ cho Tô Phi Phụng mà không hề động chạm đến. Hành động này khiến cho Tô Bằng Hải điên đầu, rối trí.

Tuy Tô Bằng Hải là kẻ quái kiệt, trí dũng hơn người, nhưng cũng không sao hiểu nổi hành động này của Bạch Vân Phi.

Thấy vậy Tô Bằng Hải quyết định mở đường thoát thân.

Ông ra lệnh cho bộ hạ đánh dẹp về một phía. Ngũ Kỳ Phân Cuộc đều là những kẻ có võ công cao diệu, nên đã hợp lực ra tay thì sức mạnh phi thường.

Nga Mi Tam Lão không sao cản nổi, còn Sở Nhất Giang tiếc Quy Nguyên Mật Tập, liều mạng cản đường, bị Tô Bằng Hải điểm qua một gậy, trúng vào ngực, thối lui ba bước, máu miệng tuôn trào.

Tô Bằng Hải thừa cơ hội đó, muốn kết liễu sanh mạng Sở Nhất Giang, thì Đỗ Duy Sinh đã hét lên một tiếng, vung trúc trượng nhảy xổ đến.

Tô Bằng Hải phát ra một làn chưởng phong, điểm đầu gậy vào mặt Đỗ Duy Sinh.

Đỗ Duy Sinh cất tiếng cười ngạo nghễ, lách mình né tránh, rồi dùng một thủ pháp thật kỳ ảo, biến cây trúc trượng thành ba đường hào quang đánh trả lại ba chiêu.

Tô Bằng Hải nội lực đã uyên thâm, võ công lại quán thế thì dễ gì để cho Đỗ Duy Sinh áp đảo một cách dễ dàng. Ông vung vây Long Đầu Trượng lên đánh lại ba đòn, nhanh như chớp nhoáng.

Hai cây gậy chạm vào nhau nảy lửa.

Đỗ Duy Sinh trước đây đã chạm tay với Tô Bằng Hải với Phục Hổ Linh để cướp Vạn Niên Hoả Qui, biết võ công Tô Bằng Hải không dễ gì một mình ông thắng nổi, nên nhảy lùi lại ba bước, trở mắt nhìn Đằng Lôi.

Bạch Y Thần Quân Đằng Lô thấy Đỗ Duy Sinh không đỡ nổi cây Long Đầu Trượng của Tô Bằng Hải, ý muốn xông vào tiếp ứng, nhưng thấy Côn Luân Tam Tử vẫn đứng im một chỗ nên sợ cô thế, không dám động thủ.

Lợi dụng cơ hội ấy, Tô Bằng Hải hét lên:

- Chúng ta chạy mau, nếu trễ e bất tiện.

Quy Nguyên Mật Tập hiện ở trong tay Tô Bằng Hải thì đã nắm chắc cái lợi trong tay, còn gì mà không chạy?

Tô Bằng Hải lại là kẻ kinh nghiệm đầy mình, nếu không thừa dịp thoát thân, để các cao thủ có thì giờ hội ý, liên kết với nhau thì lão không còn đường lánh nạn, đừng nói việc chiếm đoạt Quy Nguyên Mật Tập.

Hồ Nam Bình, Diệp Vinh Thanh, Cư Nguyên Phát được lệnh theo sau hộ vệ. Họ vừa đánh vừa chạy.

Bạch Vân Phi từ nhỏ đến lớn sống nơi Bạch Vân Hiệp, đường lối nơi đây nàng đều thông thuộc.

Khi thấy Tô Bằng Hải và đồng bọn chạy về hướng rừng tùng, nàng thầm nghĩ:

“A ! Chúng nó chạy đến đó là tự dẫn thân vào tuyệt địa rồi, không có lối ra. Hoàn cảnh này nếu các cao thủ trong năm phái võ lâm có mặt nơi đây đuổi kịp và đến đó thì bọn Thiên Long Bang không tránh được một cuộc đổ máu, mà Quy Nguyên Mật Tập chưa biết sẽ về tay ai.”

Nàng toan nhảy đến nói cho Lam Tiểu Diệp biết, nhưng nàng lại nghĩ:

“Lam Tiểu Diệp một thân võ học, nhưng chưa từng giao đấu với ai nên chưa có kinh nghiệm. Tiện đây ta xúi cho các cao thủ võ lâm đánh nhau để Lam tiểu muội rút thêm vài bài học. Sau đó, chúng ta tìm cách đoạt Quy Nguyên Mật Tập cũng chẳng hại gì.

Nàng liền hô lớn:

- Quy Nguyên Mật Tập đã bị Thiên Long Bang cướp đoạt, quý vị chỉ còn cách liên kết nhau mà đuổi theo giao đấu mới được.

Một phần vì danh dự, một phần vì tiếc của quý, lại được lời cổ vũ của Bạch Vân Phi, các cao thủ các phái như bưng tỉnh, vội vã tung mình đuổi theo.

Đỗ Duy Sinh là người hưởng ứng đầu tiên, kế đó là Đằng Lô, Hạ Vân Phong, Sở Nhất Giang, rồi đến Nga Mi Tam Lão.

Côn Luân Tam Tử cũng không ngần ngại đuổi theo.

Bạch Vân Phi nhảy đến nói với Phàn Tú Vỹ:

- Người hãy bồng Tô cô nương theo ta.

Đoạn nàng dắt tay Lam Tiểu Diệp đuổi theo sau cùng. Mã Quân Vũ và Lý Thanh Loan cũng chạy theo bên gót.

Đằng trước, Đỗ Duy Sinh vừa chạy vừa nói với Đằng Lô:

- Đằng huynh ! Hôm nay chưa biết uy danh trong võ lâm sẽ đi đến đâu, và Quy Nguyên Mật Tập sẽ lọt vào tay ai.

Đằng Lô đáp:

- Còn đang đánh nhau thì chưa thể dự liệu trước được.

Lúc đó thì Tô Bằng Hải và đồng bọn đã phi thân cách bọn Đỗ Duy Sinh mấy trượng. Đỗ Duy Sinh liền vội vã phóng mình theo.

Cả một đoàn người kẻ chạy người đuổi phóng mình vun vút, tiếng gió ào ào như thách lữ, cây rừng xào xạc, cành lá tung bay lả tả.

Tô Bằng Hải và đồng bọn chạy một lúc thấy trước mặt có một đám rừng tùng, xung quanh là hố sâu bao bọc.

Tô Bằng Hải thất kinh, trợn mắt nhìn quanh, than thầm:

“Chết ! Địa thế như vậy không tránh được cuộc tử chiến rồi.”

Cả bọn dừng lại.

Đằng sau các cao thủ trong năm phái cũng ulla đến.

Huỳnh Kỳ phân cuộc Vương Hàn Tương nói nhỏ với Tô Bằng Hải:

- Mời Bang Chủ tạm lánh vào rừng tùng, đợi trời tối sẽ nghĩ cách thoát thân.

Tô Bằng Hải quay lại thấy Bạch Vân Phi và Lam Tiểu Diệp cũng đuổi theo, lòng hơi kinh hãi.

Qua một lúc suy nghĩ, ông ta theo lời Vương Hàn Tương, kéo cả đồng bọn biến vào rừng sâu.

Các cao thủ các phái khi đuổi đến mé rừng ai cũng dừng chân, không dám đột nhập.

Đỗ Duy Sinh quay mắt nhìn quần hùng một loạt, rồi nói:

- Sau khi Thiên Long Bang thành hình trên giang hồ, thế lực đã chiếm từ Giang Bắc đến Giang Nam, anh hùng qui tụ rất đông. Cứ như hiện nay, trong chín môn phái lớn chưa chắc đã có một phái nào dám ngang nhiên tranh chấp. Giờ đây, chúng ta để Quy Nguyên Mật Tập lọt vào tay chúng nó nữa thì các phái giang hồ không lâu sẽ phải bị tiêu diệt hết.

Lời nói này quả nhiên là một thùng dầu tạt vào đống lửa, quần hùng ai nấy đỏ mặt.

Hạ Vân Phong hét lên:

- Đỗ lão huynh nói rất phải. Hôm nay chúng ta để Quy Nguyên Mật Tập lọt vào tay Thiên Long Bang chẳng khác nào ta đã khai tử cho chín đại môn phái giang hồ rồi. Chúng ta cần phải liên hiệp cả ý chí lẫn hành động thì mới cứu vãn được tình thế.

Bạch Y Thần Quân nói:

- Hạ huynh nói rất đúng, nhưng chẳng biết Hạ huynh có cao kiến gì để tranh đoạt lại Quy Nguyên Mật Tập chẳng ?

Hạ Vân Phong biết Đằng Lôi chế nhạo mình nhưng ngoài miệng vẫn tươi cười nói:

- Cách tốt nhất là đoàn kết nhau để chống kẻ địch.

Đằng Lôi ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Lão phu muốn hỏi Hạ huynh sau khi đoạt lại Quy Nguyên Mật Tập rồi, Hạ huynh xử trí làm sao với cuốn kỳ thư đó ?

Hạ Vân Phong nhún vai:

- A ! Đằng huynh sợ lão lấy làm của riêng sao ? Không đâu ! Lão có ý đề nghị trả kỳ thư về nguyên chủ, nhưng ý kiến ấy sợ Đằng huynh không tán thành.

Đằng Lôi cười khà khà:

- Ôi ! Đừng nói khích nhau làm gì. Nếu kỳ thư đoạt được thì để là của chung.

Đỗ Duy Sinh cười ha hả xen vào:

- Khó gì chuyện đó ! Nếu được kỳ thư chúng ta sẽ mở một đại hội quần hùng, mời cả chín đại môn phái đấu kiếm. Phái nào thắng sẽ chiếm giữ.

Siêu Nguyên hừ một tiếng, nói:

- Chưa lấy được mật tập mà đã mâu thuẫn nhau rồi thì có gì đoàn kết được.

Đỗ Duy Sinh quay nhìn Côn Luân Tam Tử dò hỏi ý kiến.

Thông Linh đạo trưởng nói:

- Đợi cho quý vị bàn định xong kế hoạch thì có lẽ Thiên Long Bang đã đem Quy Nguyên Mật Tập về đến Giang Bắc rồi.

Các cao thủ võ lâm lại quay nhìn Bạch Vân Phi để xem nàng có phản ứng gì chẳng, nhưng chỉ thấy mặt nàng bình thản, ngược nhìn trời, không gợn chút lo lắng.

Đỗ Duy Sinh cảm thấy lòng nhẹ bớt mối lo âu, quay lại nói với Côn Luân Tam Tử:

- Ba vị đạo huynh cũng là một môn phái lớn trong giang hồ nếu vì một lẽ gì không chịu tham gia thì sau này cũng chẳng có cách nào tồn tại với Thiên Long Bang được.

Thông Linh đạo trưởng hỏi lại:

- Theo ý Đỗ huynh thì chúng tôi phải làm sao, và Quy Nguyên Mật Tập sẽ được xử trí thế nào ?

Đỗ Duy Sinh nói:

- Theo ý các cao thủ quần hùng hiện có mặt nơi đây thì chúng ta nên giết cho kỳ được Quy Nguyên Mật Tập lại đã. Chỉ cần một trong chín môn phái chúng ta đoạt được là tốt rồi, vậy đạo huynh nghĩ sao ?

Thông Linh đạo trưởng quay lại hỏi Huyền Thanh đạo trưởng:

- Xin sư huynh cho biết ý kiến.

Huyền Thanh đạo trưởng lắc đầu, đáp:

- Việc đó xin Chưởng Môn sư đệ định đoạt.

Thông Linh đạo trưởng cúi đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói với Đỗ Duy Sinh.

- Nếu Đỗ huynh cần chúng tôi tham gia thì chúng tôi xin lãnh phần giết sách, còn Đỗ huynh và Chưởng Môn các phái thì lo việc đương sự với Ngũ Kỳ phân cuộc và Xuyên Trung Tứ Xú.

Đỗ Duy Sinh chửi thầm:

“Thằng mũi trâu điều ngoa ! Chưa chi hấn đã có ý sai bọn này xả thân để trục lợi. Nhưng liệu hấn giết được sách có chạy nổi không ?”

Tuy bất bình song ngoài mặt, Đỗ Duy Sinh vẫn giữ nét tươi vui nói:

- Các cao thủ các phái định cử Hạ huynh thay mặt điều khiển cuộc ác đấu này, vậy ý kiến quý phái ra sao ?

Hạ Vân Phong thấy Đỗ Duy Sinh gấn cho lão trách nhiệm ấy, lão cười hề hề, nói:

- Bần đạo tài hèn, đức mỏng, đâu dám đứng cao, việc này có lẽ Đằng huynh có thể làm được.

Bạch Y Thần Quân Đằng Lôi vội lên tiếng:

- Thôi ! Xin cứ để Hạ đạo huynh điều khiển là được. Chúng ta là những kẻ thành danh trên đời, một lời hứa phải thi hành, có gì phải chỉ qua chỉ lại cho phiền phức.

Hạ Vân Phong đưa mắt nhìn Nga Mi Tam Lão, hỏi:

- Thế thì xin nhường cho Nga Mi Tam Lão xem sao ?

Siêu Nguyên cười hà hà:

- Đừng có bắt quàng ! Kẻ nào muốn Quy Nguyên Mật Tập thì đứng ra lãnh công, Nga Mi chúng tôi chỉ có một việc là đánh với Thiên Long Bang một trận để rửa thù thôi.

Hạ Vân Phong chưa kịp nói thì Thông Linh đạo trưởng cướp lời:

- Thế thì hay lắm ! Sẵn thù nhà sao lại từ chối chuyện này.

Siêu Nguyên chưa đáp lời thì Hạ Vân Phong lại nói:

- Các vị sư huynh ở đây đều là Chưởng Môn nhân cả, ai cũng có kiến thức trù đời, nếu điều khiển có gì sơ sót thì quý huynh chỉ bảo cho.

Đỗ Duy Sinh cười lớn:

- Hạ huynh đừng lo ! Theo ý quý vị ở đây chỉ cần một người phân phối mạng lệnh để cho cuộc chiến đấu có qui củ mà thôi, còn như kẻ nào kháng lệnh tức là kẻ đó đã coi rẻ danh dự đối với lời hứa của mình. Thời gian quá cấp bách, nếu chúng ta cứ tranh luận mãi Thiên Long Bang đã tìm đường hở chạy rồi.

Hạ Vân Phong nói:

- Đỗ huynh cứ yên tâm, không phải tôi nói dóc, Thiên Long Bang không thể nào vượt ra khỏi khu rừng tùng này. Sau khi chúng ta phân phối cách đối phó xong thì cứ việc nổi lửa đốt rừng, họ buộc lòng phải xuất đầu lộ diện.

Đằng Lôi cười nhạt nói:

- Hạ huynh căn cứ vào đâu mà biết được họ không thể vượt khỏi rừng ?

Hạ Vân Phong nói:

- Nếu Đằng huynh không tin cứ thực hiện lời tôi thử.

--- oOo ---